

ALIBI MEG STUART/DAMAGED GOODS FOTO: CHRIS VAN DER BURGH

figuur lijken samen te komen. Dat is zo bedreigend dat de man in een eindeloze hapering blijft steken die zich ook fysiek veruitwendigt in schokkerige bewegingen. De tekst van Tim Etchells bij het programma wijst vooruit naar deze ervaring. Hij vertelt er het verhaal van een vrouw die hem vlak na een jobstijding een mailbericht stuurde. 'Deze mail bereikte mij dus vanuit het centrum van de gebeurtenissen, vanuit het midden van de verwarring. Haar brief had iets duidelijk onafgewerkt, een reeks scherven uit een onbepaald midden, een werveling van mogelijkheden, speculaties, gevoelens en gedachten die niet helemaal wilden samenpassen.' Scènes als deze, en zo zijn er vele, tonen dat Stuart hier een toestand wil onderzoeken die heel hedendaags is: de situatie waarin we altijd en overal met beelden van onszelf en anderen geconfronteerd worden, tot we enkel in die beelden lijken te bestaan, tot ze onze ervaring ver-

brokkelen of zelfs volledig overschrijven. Het gevoel niet aanwezig te zijn bij je eigen daden. En dat lijkt niet meer alleen te lukken met een blik van buitenaf. Een reeks Magnum-foto's van massamanifestaties zoals sportwedstrijden, aanslagen of een pauselijk bezoek vormden het uitgangspunt van de voorstelling. Tijdens de voorstelling wordt de kijker ook haast zonder ophouden bestookt met mediabeelden van belangrijke 'events'. Net die plaatsen waar mensen 'buiten zichzelf gaan'. Ze creëren een mentale achtergrond voor het soms uiterst bizarre gedrag van de zeven performers. De voorstelling suggereert dat ze allen zoeken naar een verhouding met de alomtegenwoordigheid van dit soort beelden. Wat gebeurt er als je niet in een kleine kring van mensen je plaats krijgt door je daden en woorden, maar als je betekenis voortvloeit uit de aanwezigheid of zelfs zichtbaarheid van je lichaamsbeeld in de media, *à la limite* op een

wereldpodium? Wat gebeurt er als er geen grens meer is tussen wat er in de grote wereld en in de privé-ruimte gebeurt? Dat de voorstelling drijft op mediabeelden van massamanifestaties vindt ook zijn weerslag in de theaterruimte. Die werd op een ongebruikelijke wijze ingericht. De toeschouwers werden – bij de voorstellingen in Zürich – in de lengte van de zaal opgesteld, als op een tribune van een sportwedstrijd. Als je binnenkomt zie je een man, onverschillig voor de blikken van het publiek, met een zware machine het linoleum van de vloer opblinken voor de manifestatie die komen gaat. Dat werkt nog sterker de indruk van een sportwedstrijd in de hand.

De voorstelling opent daarna met een extreem lange en chaotische opeenstapeling van acties. Bijna als rugbyspelers liggen de performers in een cirkel, de koppen tegen elkaar. Ze brullen slagzinnen om elkaar moed in te pompen. Meteen

daarna ontploft de actie. Wat volgt is geen spel met regels, maar een eindeloze reeks brutale botsingen waar geen touw aan vast te knopen valt. Een gevecht kan omslaan in een omarming, slachtoffer en agressor kunnen fluks elkaars positie innemen, een meisje lijkt ons de situatie uiteen te zetten, maar je weet niet waar haar gebaren naar verwijzen... Ondertussen duiken tegen de achtergrond schokkerige beelden op van een armtierige kamer op het einde van een lange gang, afgewisseld met beelden van anonieme ruimtes als de oprit van een autostrade. Het lijken stomme registraties van plaatsen van een niet nader genoemde (mis-)daad. En ook, registraties van de onwerkelijkheid van zo'n plaats, alsof de herinnering aan wat er gebeurd is verdwenen is in de kieren en spleten van het stomme beeld. De steeds luider weergalmende elektronische score van Paul Lemp versterkt de nauwelijks te harden aanslag op je zintui-